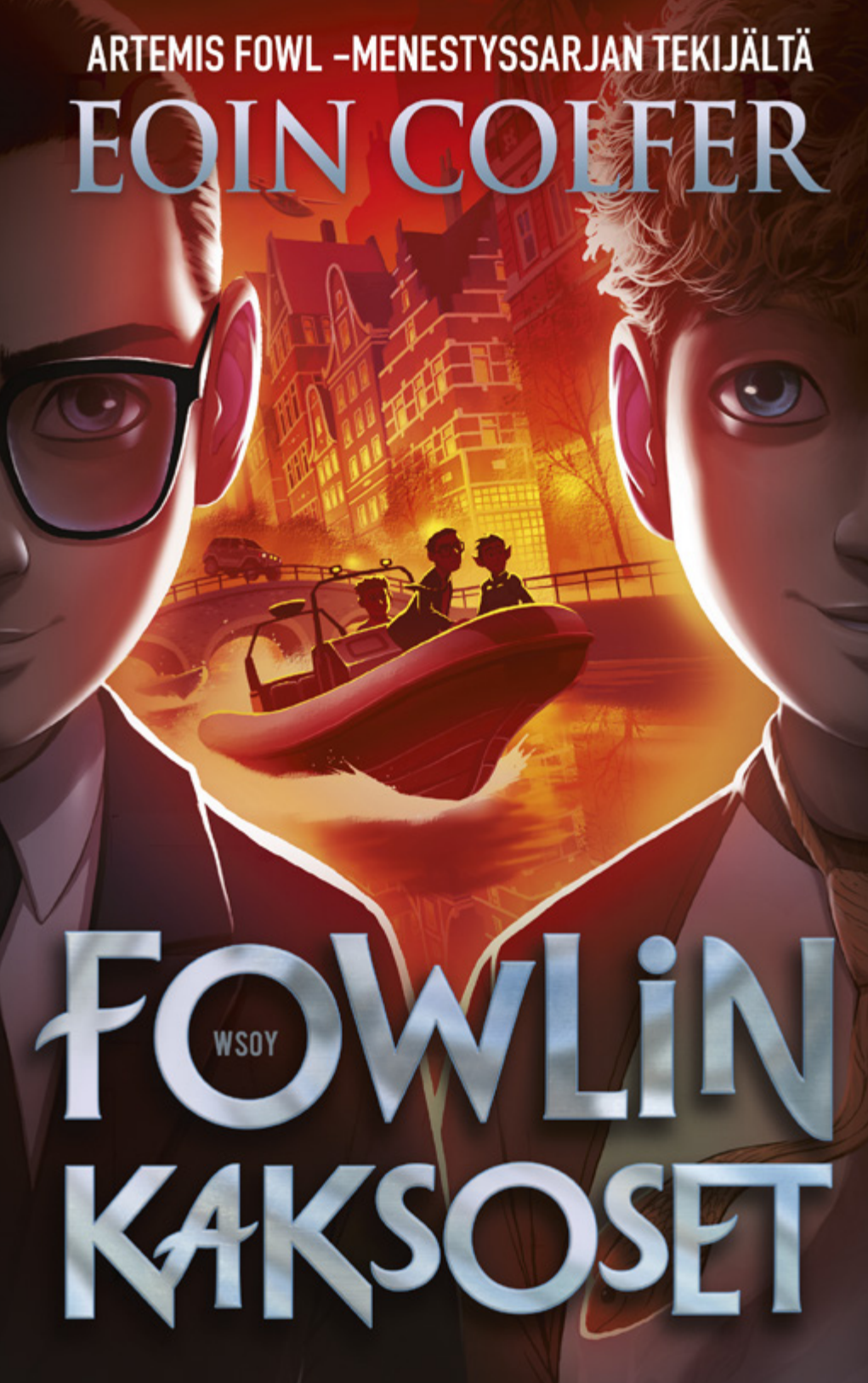

ARTEMIS FOWL -MENESTYSSARJAN TEKIJÄLTÄ

EOIN COLFER

FOWLiN
KAKSOSET

WSOY

EOIN COLFER

FOWLIN
KAKSOSET

Suomentanut Jaakko Kankaanpää

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

THE FOWL TWINS

Text copyright © Eoin Colfer 2019

Cover design © HarperCollins Publishers Ltd 2019

Illustrations by Petur Antonsson

Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2020

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lewis Carroll -sitaatti s. 133 Alice Martinin suomennoksesta

Rudyard Kipling -sitaatti s. 303 Sari Karhulahden suomennoksesta

Shakespeare-sitaatit:

Macbeth s. 20 Matti Rossin suomennoksesta

Hamlet s. 220 Matti Rossin suomennoksesta, s. 221 Matti Rossin suomennoksen pohjalta

Romeo ja Julia s. 222 Marja-Leena Mikkolan suomennoksesta, s. 225

Marja-Leena Mikkolan suomennoksen pohjalta

Henrik VI s. 238 Matti Rossin suomennoksesta

ISBN 978-951-0-44879-3

Painettu EU:ssa

*Pojilleni Finnille ja Seánille,
jotka eivät ole kaksosia eivätkä katalia*

ESIPUHE

MAAILMASTA VOI TIETÄÄ paljon, mutta ei kaikkea.

Ymmärrät varmaankin, että siinä, mitä sinä tiedät, ei ole kaikki, mitä on mahdollista tietää. Ihmiskunnan nerokkaista keksinnöistä huolimatta on yhä varjoja, joiden pimeyttä te ette pysty hälventämään. Jo planeettamme vaippa on yksi niistä; valtameren pohja on toinen. Ja niissä varjoissa me elämme. Me kätkeyt. Me taikaolennot, jotka olemme vetäytyneet pois ihmiskunnan tuhoisasta vaikutuspiiristä. Kerran me keijut hallitsimme maan pintaa samalla tavalla kuin ihmiset hallitsevat sitä nyt, niin kuin bakteerit hallitsevat sitä tulevaisuudessa, mutta nykyään me tyydymme enimmäkseen elämään syvällä pinnan alla. Kymmentuhannen vuoden ajan olemme taikuuden ja teknologian keinoin suojautuneet utelioiden katseilta ja pyrkineet korjaamaan tuhoja, joilla ihminen on runnellut Danua eli Maaäitiä. Meillä on sanonta, joka on kirjoitettu kultalaatoilla suurin kirjaimin Hei-hei-tempppelin alttarimosaiikkiin, ja se kuuluu näin: ME KAIVAMME SYVÄLLE JA ME KESTÄMME.

Mutta aina on joku uppiniskainen, joka vähät välittää keijujen mosaiikeista ja haluaa päästä pinnalle hinnalla

millä hyvänsä. Yleensä se uppiniskainen on peikko. Ja tässä nimenomaisessa tapauksessa se uppiniskainen on peikko, joka pian ja täysin naurettavista syistä saa nimekseen Ilmi Antaja.

Sillä tästä alkaa Fowlin suvun seikkailujen toinen muistiin merkitty sikermä.

ESITTELYSSÄ KAMPPAILUN OSAPUOLET

PAHIS: LORDI TEDDY BLEEDHAM-DRYE

JOS HALUAA MURHATA yhden perheenjäsenistä, on tärkeää tehdä samalla kertaa selvä koko perheestä, sillä muutoin surevat omaiset saattavat ryhtyä verikostoon tai ainakin päätyä laatimaan yksityiskohtaista selontekoa tapahtumista paikalliselle poliisiasemalle. Tästä nimenomaisesta kysymyksestä on itse asiassa kokonainen luku *Rikollisneron vuosialmanakassa*, professori Wulf Banen laatimassa pahamaineisessa aloittelevien suurrikollisten käsikirjassa, jota yksikään kunniallinen kustantamo ei ole suostunut painamaan, mutta joka on tilattavissa postitse suoraan kirjailijalta. Luvun otsikko kuuluu: »Tapa kaikki. Myös lemmikit.» Järkyttävä nimi, joka tekisi lopun useimpien normaalien ihmisten lukuhaluista, mutta lordi Teddy Bleedham-Drye, Scillyn herttua, ei ollut normaali ihminen, ja hänen kappaleessaan kaikkein mehuikkaimmat kohdat oli merkitty pinkillä korostuskynällä, minkä lisäksi sen esilehdille oli kirjoitettu seuraavanlainen omistus:

*Teddylle,
Yhdeltä rikollisnerolta toiselle
Pidellään yhteyksiä,
Wulfy*

Lordi Bleedham-Drye oli omistanut suurimman osan tämän vihreän pallon pinnalla viettämistään elinvuosista sille, että pysyisi tämän vihreän pallon pinnalla mahdollisimman pitkään, sen vaihtoehdon sijaan, että hänet haudattaisiin sen pinnan alle. TV-haastatteluissa hän antoi kunnian pitkäikäisyydestään joogalle ja kalaöljylle, mutta itse asiassa hän oli kuluttanut suurimman osan perintöomaisuudestaan matkustelemalla ympäri maailmaa etsimässä jos jonkinlaisia ihmejuomia ja pillereitä, niiden laillisuudesta tai laittomuudesta piittaamatta, siinä toivossa, että sellaiset rohdot saattaisivat pidentää hänen elinaikaansa. Englannin kruunun kiertävänä suurlähteläänä hänen oli helppo pistäytyä kaukaisimmissakin maailmankolkissa kulttuurivaihdon verukkeella, vaikka hän varsinaisesti pitikin silmänsä auki kaiken sellaisen kasvavan, uivan, vaappuvan tai ryömivän varalta, mikä saattaisi auttaa häntä pysymään hengissä minuutinkin pidempään kuin ihmisen elinpäiviksi määrätyt seitsemänkymmentä tai kahdeksänkymmentä vuotta.

Tähän mennessä lordi Teddy oli etsintöjensä mittaan kokeillut jokaista niin sanottua ikuisen nuoruuden terapiaa, jonka tueksi oli löytynyt hiukankin näyttöä. Hän oli muun muassa nauttinut tonneittain pajunkuoriuutetta, niellyt miljoonittain antioksidanttitabletteja, ryystänyt litrakaupalla lääkearsenikkia, antanut pistää itseensä uhanalaisen mada-

gaskarilaisen sifakan selkäydinnestettä, ahminut lukemattomia kullhollisia eteläaasialaista maksamatospagettia ja riippunut lähes kuukauden päivät aktiivisen tuliperäisen rotkon yläpuolella Islannissa jalassaan pelkät pellavasortsit, joiden lahkeensuista tervehdyttävä vulkaaninen kaasu oli päässyt hulmuamaan ylös. Nämä ja muut äärimmäiset keinot – joita ei pidä kokeilla kotona – olivat tosiaan pitäneet Bleedham-Dryen hengissä ja hyvissä voimissa tähän päivään asti, mutta niillä oli ollut omat sivuvaikutuksensa. Sifakan selkäydinnesteestä hänen käsivartensa olivat pidentyneet niin, että hänen rystysensä riippuivat nykyään polven alapuolella. Arsenikki oli halvaannuttanut hänen vasemman suupielensä pysyvästi ivalliseen hymyyn ja vulkaaniset heitteleet olivat arpeuttaneet hänen takapuolensa niin, että hänen piti kävellä hiukan länkisäärisesti aivan kuin hän olisi tasapainoilnut laivan kannella kovassa merenkäynnissä. Bleedham-Dryen mielestä nämä oheisvahingot olivat pikkuseikkoja verrattuna sileään ihoon, tuuheaan hiuskuontaloon, lapion muotoiseen mustaan partaan ja tietenkin nuorekkaaseen tarmoon, jonka ansiosta hän jaksoi kulkea patikkaretkillä ja safareilla etsimässä yhä uusia eliniän pidentäjiä.

Mutta lordi Teddy tiesi liiankin hyvin, että ei ollut vielä saavuttanut terapia-arpajaisten päävoittoa, jos sellainen ilmaus sallitaan, tavoitellessaan inhimillisesti katsoen kohtuuttoman pitkää elinikää. Hän oli onnistunut tiristämään itselleen muutaman ylimääräisen vuosikymmenen, mutta mitä se merkitsi ikuisuuden rinnalla? Oli meduusoja, joiden normaali elinikä oli pidempi kuin hänen tähänastinen elämänsä. Meduusoja! Eihän niillä hemmetti sentään ollut edes aivoja.

Teddy huomasi olevansa turhautunut, ja sitä hän ei sie-
tänyt alkuunkaan, koska stressi aiheutti ryppyjä.

Hän kaipasi pyrkimyksilleen uutta suuntaa.

Ei enää puolivillaisia kepulikonsteja, jotka pidensivät
ikää mikä vuoden, mikä muutaman kuukauden.

Minun on löydettävä nuoruuden lähde, hän päätti eräänä
iltana, maatessaan messinkisessä kylpyammeessaan sähkö-
ankeriaiden joukossa, sillä se teki kuuleman mukaan
ihmeitä verenkierrolle.

Kävi niin, että lordi Bleedham-Drye tosiaan löysi nuo-
ruuden lähteen, joskaan kysymyksessä ei ollut lähde sanan
varsinaisessa merkityksessä, sillä kyseinen elämäneliksiiri
sisältyi erään taruolennon myrkkyyneen. Ja perhe, joka hänen
piti murhata päästäkseen myrkkyyneen käsiksi, oli Dublinin
lähistöllä asustava pahamaineinen Fowlin sukukunta, eikä
ajatus murhatuksi tulemisesta ymmärrettävästi ilahdutta-
nut Fowleja lainkaan.

Valitettava tapahtumasarja sai alkunsa näin:

Lordi Teddy Bleedham-Drye järkeili, että hyväksi
havaittu tapa tehdä jotakin oli kysyä neuvoa niiltä, jotka
olivat jo onnistuneet siinä, ja niinpä hän lähti kiertueelle
haastattelemaan maailman vanhempia ihmisiä. Se ei ollut
lainkaan niin yksinkertaista kuin olisi voinut kuvitella, ei
edes maailmanlaajuisen tietoverkostoitumisen ja ihmeel-
listen pikkuruisten viestintävälineiden aikakaudella, sillä
vanhat ihmiset eivät useinkaan pidä meteliä sadan vuoden
merkkipaalun ylittämisestä, jotta eivät saisi riesakseen
terveysalan lehtien toimittajia ja kuningattarien ynnä
muiden onnittelusähkeitä. Viiden vuoden mittaan lordi

Teddy kuitenkin onnistui löytämään joukon näitä sala-vihkaisia vanhuksia vain havaitakseen, että he olivat joko elintavoiltaan työläännyttävän kunnollisia, mistä ei ollut hänelle apua lainkaan, tai sitten heillä oli vain sattunut käymään tuuri, minkä varaan ei voinut laskea ja mitä ainaakaan ei voinut varastaa. Ja sillä tolalla asiat olivat, kunnes hän sai kuulla irlantilaisesta munkista, joka oli jo kauan sitten luopunut ihmisten auttamisesta ja hankkiutunut töihin kaikista mahdollisista paikoista kalifornialaiseen norsujen turvakotiin. Veli Colman ei näyttänyt päivääkään yli viisikymmentävuotiaalta ja oli itse asiassa hämmästyttävän hyvässä kunnossa mieheksi, joka väitti olevansa lähes viisisataa vuotta vanha.

Kun lordi Teddy oli salaa lisännyt veli Colmanin teekuppiin aimo tujauksen natriumtiopentaalia, hän kuuli hyvin mielenkiintoisen tarinan siitä, miten Dalkey Islandin pyhä lähde oli saanut parantavan voimansa siihen aikaan, kun veli Colman oli asunut saarella munkkina 1400-luvulla.

Teddy ei uskonut jutusta sanaakaan, mutta Dalkeyn nimi soitti hälytyskelloa jossakin hänen mielensä perukoilla. Kelloa, jonka hän väliaikaisesti vaiensi.

Miesparka hourailee, hän ajatteli. *Annoin totuusseerumia liikaa.*

Niin sanotun munkin höpistessä kemikaalipöhnässä Bleedham-Drye suoritti muutaman yksinkertaisen tarkistuksen odottamatta niiden tuloksista mitään sen kummempaa.

Ensimmäiseksi hän napitti veli Colmanin paidan auki ja yllättyi nähdessään, että veli Colmanin rintaa tosiaan kirjoivat julman näköiset arvet, jotka kieltämättä pitivät

yhtä hänen tarinansa kanssa mutta eivät varsinaisesti todistaneet mitään.

Höppänä ukko on saattanut saada oman norsunsa syökyshampaasta, Teddy tajusi. Hän oli kuitenkin eläessään nähnyt paljon haavoja eikä tiennyt kenenkään koskaan selvinneen niin kammottavasta hyökkäyksestä hengissä.

Toinen koe ainakin on varma, Teddy ajatteli, ja yhdessä oksasaksien välähdyksessä hän napsaisi irti veli Colmanin vasemman pikkusormen. *Radiohiiliajoitus ei valehtele*.

Tulosten saaminen huipputason kiihdytinmassaspektrometrilaboratoriosta kesti muutaman viikon, ja niiden viimein saapuessa Teddy oli jälleen Englannissa ja lojui murheellisena sähköankeriasfylvyssään sukunsa tiluksilla: Childerblaine House -nimisessä talossaan, joka sijaitsi Scillysaariin kuuluvalla St George Islandilla. Saaren nimellä oli jännittävä alkuperä, sillä eräässä Pyhän Yrjön legendan versiossa päättömän lohikäärmeen ruumis oli paikattu mereen Cornwallin rannikolta, ja se oli ajelehtinut Scillysaarille, missä se oli juuttunut vedenalaiseen karikkoon ja kivettynyt sinne. Tämä puolestaan tarjosi kiehtovan selityksen pikku saaren keskeltä nousevalle harjanteelle, joka tosiaan erehdyttävästi muistutti köyryä selkärankaa.

Kun lordi Teddy löysi laboratorion kirjekuoren postikasastaan, hän viilsi sen auki välinpitämättömästi, koska oli varma, että retki veli Colmanin luokse oli ollut sekä hänen kallisarvoisen aikansa että vähän halvatunmoista tahtia hupenevan omaisuutensa tuhlausta.

Yksisivuisen vastauksen nähdessään lordi Teddy kuitenkin ponnahti istumaan sellaisella voimalla, että muutama ankerias loiskahti pois altaasta veden mukana.

»Taivahan taatto!» hän huudahti tumman hiuspehkonsa kähertyessä ja väristessä ankeriaiden sähkövirrasta. »Dalkey Island kutsuu, herramakiesus.»

Laboratorion lausunto oli tieteelliseen tapaan lyhyt ja ylimalkainen:

Lähehtämänne näyte, siinä luki, on iältään 400–500 vuotta.

Lordi Teddy puki päälleen tavanomaiset tamineensa: pitkävartiset saappaat, ratsastushousut, tweedkankaisen metsästystakin ja pisteeksi i:n päälle vanhan kommando-barettinsa. Puiseen pikaveneeseensä hän lastasi varusteet toimenpiteeseen, joita poliisit tapaavat nykyään kutsua kyttäyskeikaksi. Vasta *Juventasin* porhaltaessa keskellä Irlanninmeren ulappaa lordi Teddy tajusi, miksi Dalkey Islandin nimi kuulosti niin tutulta. Siellä piti majaansa se Fowl-niminen kaveri.

Artemis Fowl.

Varteenotettava vastustaja. Teddy oli kuullut yhtä ja toista Artemis Fowlista ja vielä enemmän hänen pojastaan, Artemis nuoremasta.

Huhuja, hän vakuutti itselleen. *Huhuja, pötypuhetta ja humpuukia.*

Ja vaikka sellaiset jutut olisivat totta, hänen päättävyyssyytensä ei siitä horjunut.

Minä hankin käsiini peikon myrkyä, hän ajatteli ja avasi V-12-kaasuttimet täysille. Ja sitten elän ikuisesti.

**HYVIKSET (SUHTEELLISESTI OTTAEN)
DALKEY ISLAND, DUBLIN
KOLME VIIKKOA MYÖHEMMIN**

Tapaamme Myles ja Beckett Fowlin viettämässä myöhäiskesän iltaa perheen oman saaren yksityisellä rannalla. Jos jättää huomiotta heidän pintapuoliset eronsa – pukeutumisen, silmälasit, kampauksen ja niin edelleen – voi huomata, että heidän piirteensä ovat hyvin samankaltaiset, mutta eivät täysin identtiset. Syynä on, että he ovat erimunaiset kaksoset – itse asiassa lääketieteen historian ainoat erimunaiset kaksoset, jotka syntyivät toisiinsa kiinni kasvaneina, joskin vain lyhyeltä kaistaleella ranteesta pikkusormeen. Synnytyksessä päivystänyt kirurgi erotti heidät yhdessä veitsen välähdyksessä, eikä kummallekaan pojista jäänyt tapauksesta vammoja tai vaurioita, lukuun ottamatta tuskin havaittavaa vaaleanpunaista arpea, joka kulki molemmilla pitkin kämmenen ulkosyrjää. He painoivat usein arvet vastakkain rohkaistakseen tai lohduttaakseen toisiaan. Se oli heidän versionsa yläviitosisista, ja he viittasivat siihen sanoilla »rannetta päälle». Tapa oli yhtä aikaa liikuttava ja hiukan iljettävä.

Kasvonpiirteiden yhtäläisyyksistä huolimatta kaksoset olivat, kuten yksi heidän opettajistaan asian ilmaisi, »aivan eri planeetoilta». Mylesin ÄO oli 170 ja hän oli fanaattisen siisti, kun taas Beckettin ÄO:sta ei ollut tietoa, sillä hän pureskeli testipaperit mössöksi ja muovaili mössöstä pahantuulista hamsteria esittävän patsaan, jolle antoi nimeksi *Vihainen hamsteri*.

Lisäksi Beckett oli kaikkea muuta kuin siisti. Itse asiassa hänen vanhempiansa oli pakko rauhoittua mindfulnessin

avulla aina, kun he yrittivät saada jonkinlaista järjestystä aikaan hänen puolelleen lastenhuonetta vallitsevaan katastrofaaliseen kaokseen.

Jo ensimmäiset päivät kaksoskehdoissa osoittivat, että poikien persoonat erosivat toisistaan huomattavasti. Heidän saadessaan hampaita Beckett jäysti tuttinsa riekaleiksi, kun taas Myles pureksi miettiväisenä lyijykynän päätä. Taaperoiässä Myles piti isoveljensä Artemiksen esimerkin mukaan pikkuruusia mustia pukuja, jotka piti erikseen teettää hänelle räätätilillä. Beckett juoksenteli mieluiten täydessä luonnontilassa, ja ainoa vaate, jonka hän lopulta hyväksyi ylleen, olivat muoviset vaippahousut. Niissä hän säilytti tavaroitaan, kuten kultakalaansa Glupia (saanut nimensä äänestä, jota se päästeli tai josta sitä ainakin syytettiin).

Veljesten varttuessa ero heidän välillään kävi selvemmäksi. Myleistä tuli entistä tarkempi ulkomuodostaan, ja niinpä hän 3D-tulosti itselleen uuden puvun joka päivä ja kesytti isältä perimänsä sysimustan tukkapehkon merilevähajaisella geelillä, joka sekä kosteutti päänahkaa että ravitsi aivoja, kun taas Beckett ei yrittänyt millään tavalla kesyttää äidin puolelta saamiaan vaaleita kiharoita ja murjotti aina, kun hänen täytyi pukea vaatteet päälleen. Ainoan poikkeuksen muodosti asuste, jota hän ei koskaan riisunut – kultainen solmio, joka oli kerran ollut Glup. Myles oli kuivannut ja laminoinut veljensä kultakalan, kun siitä oli aika jättänyt, ja Beckett kantoi sitä aina kaulassaan muistona. Tapa oli yhtä aikaa sekä liikuttava että todella iljettävä.

Olette ehkä jo kuulleetkin Irlannin Fowleista. Heillä on melkoinen maine tietyissä alamaailman piireissä. Kaksosten isä oli aikoinaan ollut yksi maailman huomatt-

tavimmista rikollisneroista, mutta oli tehnyt elämässään täyskäännöksen ja ottanut sydämenasiakseen ympäristönsuojelun. Mylesin ja Beckettin isovelji Artemis nuorempi oli myös ollut melkoinen tekijä valonaroissa puuhissa ja laatinut suunnitelmia, joihin oli kuulunut valtavia kultaharkkomääriä, keijujen poliisivoimia ja aikamatkustusta, vain muutamia mainitakseni. Suurin piirtein kaikkien onneksi, avaruusolentoja lukuun ottamatta, Artemiksen mielenkiinto oli viime aikoina suuntautunut ulkoavaruuteen, ja hän oli puoli vuotta sitten lähtenyt viisivuotiselle tutkimusretkelle Marsiin vallankumouksellisella itselatautuvalla avaruusaluksella, jonka oli rakentanut Fowlin kartanon ladossa. Kun viranomaiset ympäri maailman, muun muassa NASA, APSCO, ALR, CNSA ja UKSA, saivat vihiä projektista ja alkoivat laatia vastalauseitaan, Artemis oli jo kuun kiertoradan toisella puolella.

Myös kaksosille sattui paljon seikkailuja, joista muutamat koituivat heille kuolemaksi (joskaan eivät pysyvästi), mutta nyt puheena oleva tapahtumasarja sai alkunsa viikon verran heidän yhdennentoista syntymäpäivänsä jälkeen. Myles ja Beckett käyskentelivät pienen kotisaarensa kivisellä rannalla Etelä-Dublinin luonnonkauniilla rannikolla, sillä Fowlin perhe oli äskettäin muuttanut Villa Écoon, saarelle rakennuttamaansa edistykselliseen ja ympäristöystävälliseen taloon. Suuren sukukartanonsa eli Fowl Manorin Artemis vanhempi oli lahjoittanut luomuviljelijöiden osuuskunnalle saatesanoinaan: »Fowlin suvun on aika kantaa vastuunsa maapallosta.»

Villa Éco oli hämmästyttävä saavutus, eikä vähiten sen vuoksi, millaisia temppuja Artemis vanhempi oli joutunut

tekemään jo sille rakennuslupaa hakiessaan. Fowlin suvun päämies oli muutamaan otteeseen harkinnut ottavansa käyttöön vanhat ja koetellut rikollisneron suostuttelukeinot, koska oli ollut menettää toivonsa kolossaalisen byrokratian edessä, mutta viimein hän oli onnistunut tyydyttämään viranomaisten vaatimukset ja saanut luvan aloittaa rakennustyöt.

Ja millainen rakennus siitä olikaan tullut. Täysin oma-varainen, kiitos huipputehokkaiden aurinkopaneelien ja kymmenien maalämpöruuvien, jotka sekä lämmittivät taloa että korvasivat tavanomaisen paalutuksen. Talon runko oli tehty kuuden romuauton kierrätysteräksestä ja oli rakennusvaiheessa kestänyt hirmumyrskyn voiman. Valetut betoniseinät oli eristetty jäykällä kasvipohjaisella polyuretaanivaahdolla. Ikkunat olivat tietenkin luodinkestävät, ja niitä peittävä metallioksidikerros piti vuodenajasta toiseen lämmön siellä, missä sen kuului olla. Arkkitehtuuri oli nykyaikaista mutta käytännöllistä, ja olkipaaleista tehtyjen ulkorakennusten pyöreä muotokieli muistutti saarella aikoinaan asuneista erakkomunkeista.

Villa Écon todelliset ihmeet olivat kuitenkin piilossa silloin, kun niitä ei tarvittu. Artemis vanhempi, Artemis nuorempi ja Myles Fowl olivat yhteisvoimin saaneet aikaan turvajärjestelmän, jota teknologisesti lahjakkainkaan murtomies ei ymmärtäisi, samoin kuin puolustuslaitteiden patteriston, joka voisi lyödä takaisin jopa pienen armeijan.

Järjestelmällä oli kuitenkin Akilleen kantapäätänsä, kuten kaksoset pian saisivat huomata. Kantapäänä oli heidän oma hyväntahtoisuutensa ja haluttomuutensa laukaista talon puolustuslaitteita ketään vastaan.

SAAMMEKO ESITELLÄ: ARTEMIS FOWLIN PIKKUVELJET MYLES JA BECKETT.

11-vuotiaat Myles ja Beckett Fowl ovat kaksoset. Vallaton vaalea-kiharainen Beckett murjottaa aina, kun joutuu pukemaan vaatteet päälleen. Tummatukkainen Myles on huipputarkka ulko-muodostaan ja 3D-tulostaa itselleen uuden puvun joka päivä.

Juuri sinä yönä, kun Myles ja Beckett ovat kahteen pekkaan kotona pelkän Fowlien tekoälyturvajärjestelmän vahdittavina, tapahtuu kummia. Perheen kotisaarelle pelmahtavat maan alta karannut minipeikko, ikuista elämää havitteleva pahisherttua, salaperäinen agenttinunna ja kokematon keijupoliisi. Alkaa kiihkeä seikkailu, jonka pyörteissä Fowlin neuvokkaat kaksoset joutuvat tulilinjalle, siepataan, haudataan, pidätetään ja jopa murhataan (onneksi vain tilapäisesti). Mikäpä lujittaisi paremmin kaksosten sidettä toisiinsa!

Fowlin kaksoset on ratkiriemukas seikkailu Irlannin suosituimman tarinaniskijän kynästä. **Eoin Colferin** maailmanmaineeseen nostanut fantasiaromaani *Artemis Fowl*, joka kertoo kaksosten isoveljen Artemiksen ja maanalaisen keijukansan kohtaamisesta, saapuu 2020 valkokankaille Disney-elokuvana.

”Colfer kirjoittaa mielettömän viihdyttävää tekstiä ja kuljettaa juontaan hengenvaarallisen vauhdikkaasti, yksityiskohdissa kuitenkin kitsastelematta.”

– *Daily Telegraph*

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44879-3

Pääillyksen kuvitus Petur Antonsson